

רותי עמית סופדת לבוב

רוברט ליאון ויניו נפתר ביום שישי ה 31 לינואר רק 4 ימים לפני יום הולדתו ה 74. הוא כונה 'בוסטון בוב' ושנים הייתי מתלוצצת אתו שהוא מושגל של ה CIA.

את בוב הכרתי כשהגיע לכפר הנשיא בעקבות חבר שהזמין אותו להצטרף למסע אל 'הקיבוץ' – רעיון זר בארץ זרה. הייתי אז אחראית למתנדבים. הפלא ופלא: הוא הגיע ונשאר! או כמו ששאל סמברג (ז"ל) פעם אמר: .GOD MAKES THEM AND Kfar HANASSI TAKES THEM אחרי עבודות בכל הענפים, כנהוג אז, מצא את מקומו בפרדס ואח"כ במפעל. הוא הגיע לכפר הנשיא כשנתיים אחרי שחרורו מצבא ארה"ב שם שירת תקופה ממושכת במלחמת וייטנאם. השדים מהמלחמה הזאת ליוו אותו לאורך שנותיו ואף מנעו ממנו שלוה אמיתית.

במשך 20 השנים שעבדנו יחד במחלקת חמרן במפעל מדי פעם היינו מפתיעים את העובדים מסביב כשפרצנו בשירה פתאומית וריקוד שלוה את השיר "אין לנו חביות כסף.." (באנגלית כמובן!). תמיד היינו משני צדי המתרס הפוליטי: הוא רפובליקני מובהק ואני שנוטה שמאלה יותר ויותר. אבל שפה משותפת הייתה לנו כבני אותו הדור. במשך השנים גם הכרתי את אחותו, קלייר, שגרה בניו-יורק ואחיו, ריקי, שגר בפורט-וורת' טקסס. כשהיה צורך בכך הייתי מעדכנת אותם אודות מצבו ולמרות התנגדותו. הוא ראה בי את דמות האחות הבוגרת, למרות שאני צעירה ממנו בשנה.

לא הופתעתי כשבוב חלה בסכרת, שכמו מחלות אחרות נקשרה ליוצאי צבא ששירתו בווייטנאם. הוא ביקש לקבל הכרה ע"י ארגון משוחררי צבא ארה"ב, הביטוח הסוציאלי של ארה"ב וגם ע"י ביטוח לאומי פה בארץ. עזרתי לו בכל. בסופו של דבר הוא השיג את מה שביקש וזכה לקצבה וקצת

נחת שלא יהיה עול על אחרים וזה גם אפשר לו לנסוע בעולם ולבקר את חבריו הרבים.

הוא היה איש נדיב שאהב לתת, ונתן ביד רחבה. איש שאהב את הצד החושני של החיים: אוכל טוב, שתיה משובחת, שירה, מוסיקה, ספר טוב, ונסיעות לארצות אחרות. היו לו חברים מסביב העולם: רובין, גייל, כריס, אנג'לה וג'וספין, הלן וריצ'ארד וקשריו נשמרו משך כל השנים. הוא ידע גם לכתוב ולתקופה היה משתתף בחוג לכתיבה יצירתית (באנגלית) ותמיד כתב בקול של הבלש הקשוח. הוא גם אהב נשים, היה בוטה לעיתים ובעל חוש הומור עוקצני. אהב את התרבות האמריקאית והתרפק על העבר - מלבד תקופת המלחמה. ראה את עצמו כלוחם קשוח, סובל וממשיך. בוב לא הפסיק להגדיל את מעגל החברים וקשר קשרים רבים עם תושבים חדשים שהגיעו לשכונת הקרוונים. ההכרות עם מיטל שעזרה לו, והיא טפלה בו ובגינתו במסירות ושקדנות, והכניסה אור ושמחה לחייו. לאחרונה הוא התחיל ללמוד לנגן על זאפון בשיעורים עם עדי.

אבל המלחמה ההיא עלתה לו באובדן הרבה דברים שרק התגלו משך השנים: במקום שינה טובה - סיוטים, אבדן אמונה באנשי סמכות והחלטותיהם, ותחושת הכבוד שרכש בחינוך ילדותו כלפי נשים ואחרים - נעלם לעיתים... וכמובן אבדן בריאותו.

עכשיו הוא משוחרר מהשדים שרדפו אותו ויכול לנוח על משכבו.

בובי, כבר מתגעגעים אליך